

16. søndag efter Trinitatis d. 16. september 2018

Salmer:

224: Stat op, min sjæl, i morgengry

580: Jesus, dødens overvinder

51: Jeg er i Herrens hænder

6: Dig være, mildeste Gud Fader

Prædikentekst: Johannesevangeliet 11,19-45

Mange jøder var kommet ud til Martha og Maria for at trøste dem i sorgen over deres bror. Da nu Martha hørte, at Jesus var på vej, gik hun ud for at møde ham; men Maria blev siddende inde i huset. Martha sagde til Jesus: »Herre, havde du været her, var min bror ikke død. Men selv nu ved jeg, at hvad du beder Gud om, vil Gud give dig.« Jesus sagde til hende: »Din bror skal opstå.« Martha sagde til ham: »Ja, jeg ved, at han skal opstå ved opstandelsen på den yderste dag.» Jesus sagde til hende: »Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø. Tror du det?« Hun svarede: »Ja, Herre, jeg tror, at du er Kristus, Guds søn, ham som kommer til verden.« Da hun havde sagt det, gik hun tilbage og kaldte ubemærket på sin søster Maria og sagde: »Mesteren er her og kalder på dig.« Da Maria hørte det, rejste hun sig straks op og gik ud til ham. Jesus var endnu ikke kommet ind i landsbyen, men var stadig dér, hvor Martha havde mødt ham. Jøderne, som var inde i huset hos Maria for at trøste hende, så, at hun hurtigt rejste sig og ville ud; de fulgte efter hende, da de mente, at hun gik ud til graven for at græde dér. Da nu Maria kom ud, hvor Jesus var, og så ham, faldt hun ned for hans fødder og sagde: »Herre, havde du været her, var min bror ikke død.« Da Jesus så hende græde og så de jøder græde, som var fulgt med hende, blev han stærkt opbragt og kom i oprør og sagde: »Hvor har I lagt ham?« »Herre, kom og se!« svarede de. Jesus brast i gråd. Da sagde jøderne: »Se, hvor han elskede ham.« Men nogle af dem sagde: »Kunne han, som åbnede den blindes øjne, ikke også have gjort, at Lazarus ikke var død?« Da blev Jesus atter stærkt opbragt, og han går hen til graven. Det var en klippehule, og en sten var stillet for den. Jesus sagde: »Tag stenen væk!« Martha, den dødes søster, sagde til ham: »Herre, han stinker allerede; han ligger der jo på fjerde dag.« Jesus sagde til hende: »Har jeg ikke sagt dig, at hvis du tror, skal du se Guds herlighed?« Så tog de stenen væk. Jesus så op mod himlen og sagde: »Fader, jeg takker dig, fordi du har hørt mig. Selv vidste jeg, at du altid hører mig, men det var for folkeskarens skyld, som står

her, at jeg sagde det, for at de skal tro, at du har udsendt mig.« Da han havde sagt det, råbte han med høj røst: »Lazarus, kom herud!« Og den døde kom ud, med strimler af linned viklet om fødder og hænder og med et klæde viklet rundt om ansigtet. Jesus sagde til dem: »Løs ham og lad ham gå.« Mange af de jøder, som havde været med hos Maria og set, hvad Jesus havde gjort, kom nu til tro på ham.

Græsplænerne blev ret brune i løbet af juli, medmindre man vandede dem hele tiden. Vi opgav dem for denne sæson og håbede, at de ville komme igen næste år. Masser af regn i august og september har dog virket. Det meste af græsset bliver grønnere, nu vokser det helt vildt, næsten for meget, og plæneklipperne har fået travlt. Selv vores græsplæner, vores lille tæmmede plet af orden og nydelighed, dem kan vi ikke kontrollere. Der er stærkere kræfter på spil.

Naturen er vild. Hvor har den sin styrke fra? Hvem sørger for, at solen står op på ny hver morgen? Hvem sørger for, at græsset bliver grønnere? Hvem sørger for, at kornet på markerne gror og til sidst ender som foder til dyr, til rugbrød og til bigboller? Hvem sørger for, at hylden blomstrer og bliver til skøn hyldeblomstrik eller hyldebærssaft? Hvem sørger for, at æbletræerne blomstrer og bliver fyldte med skønne æbler?

Gud står bag naturen. Han skabte den. Han satte den i gang. Gud, den almægtige, den stærkeste magt i universet, satte gang i det hele. Skabte det hele. Gud brugte ord, han sagde, at der skulle blive lys, og så blev der lys. Tilsvarende med fugle og fisk og dyr og mennesker. Græsplæner og kornmarker. Vindsystemer og vejrsystemer. Gud skabte det hele med sine ord. Gud brugte sine stærke kræfter til at skabe og til at sætte gang i verden.

Der er også stærke kræfter på spil i den beretning, vi lige har hørt. Lige før den beretning i Bibelen hører vi om, at Jesus havde tre gode venner, Martha, Maria og Lazarus. Lazarus bliver syg, og de sender bud efter Jesus. Men han tøver. Han venter med at komme og kommer først, da Lazarus er død. Egentlig ret uforståeligt. Hvis Jesus virkelig elskede sin ven - hvad der er god grund til at tro - hvorfor ventede han så med at komme? Hvorfor skyndte han sig ikke at komme og gøre ham rask? Hvis ikke det var hans vilje at gøre ham rask, kunne han da i det mindste komme og være ved hans side i den sidste tid?

Martha og Maria er selvfølgelig knuste over, at deres bror er død. Da han har været syg, har det måske ikke været fuldstændig uventet, at han ville dø. Men alligevel. Nu mangler de deres bror. Måske var han den, som bandt søskendeflokken sammen. Den, som kunne få de to ret forskellige søstre til at enes og samarbejde. Vi ved fra andre steder i Bibelen, at Martha var den pligtopfyldende og den, som gjorde sit for at holde huset helt rent og pænt, når Jesus kom på besøg. Maria var derimod den, som ikke tog del i det huslige, i hvert fald ikke, når Jesus var på besøg. Så satte hun sig bare og lyttede til alt det, han havde at sige.

Måske Lazarus var den, som kunne få de to søstre til at fungere godt sammen. Men nu mangler han. Nu er han væk. Der mangler en tredjedel af søskendeflokken, og det vil der gøre resten af livet. De har godt nok som gode fromme jøder et håb om en opstandelse ved tidernes ende, når alle mennesker skal genopstå til dom. Men der er lang tid til. Det er først på den anden side af døden.

Så de græder. Det samme gør mange af de folk, som kom på besøg for at trøste dem. De græder for at vise deres medfølelse med de to søstre. Og senere, da Jesus endelig ankommer og er på vej ud til graven, da græder han også. Alle de levende græder. Alle er påvirkede af, at Lazarus er død.

Vi kan overveje, om ikke Jesus trak den lidt for langt? Hvorfor nølede han? Herre, hvis du havde været her, så var vores bror ikke død, som både Martha og Maria siger. Hvorfor kom han ikke, mens Lazarus var syg og gjorde ham rask? Var der virkelig ikke andre måder, han kunne have vist sin magt og herlighed på? Behøver han trække Maria og Martha så langt ned i sorgen og savnet, inden han trækker dem op igen?

Men det var nødvendigt, at det skete på Jesu måde. Den første grund er at vi skal se, at Guds søn kan græde. Jesus græder. Han savner sin gode ven Lazarus. Jesus er ikke et følelseskoldt monster, som elsker at se andre græde og sørge og savne og ikke kan selv. Nej, Jesus græder, ja, han brast i gråd, som teksten fortæller. Så menneskelig er han. Så dyb er Guds menneskeblivelse. Gud blev et menneske med følelser. Den Gud, som handlede så stærkt i skabelsen, viste i Jesus Kristus sit sande ansigt. Aldrig har så stærke kræfter vandret på jord, som i Jesus. Han helbredte mennesker, han tæmmede stormen på søen, han sørgede for mad til tusinder. Men hans mange kræfter gjorde ham ikke følelseskold.

Når Jesus brugte sine kræfter, var det fordi han fik barmhjertighed med mennesker. Når han helbredte mennesker, var det fordi sygdom stjæler livet og glæden fra os. Når han mættede de sultne, var det fordi vi er skabt til at være mætte. Når han drev dæmoner ud af mennesker, var det fordi dæmoner og det onde ødelægger vores liv på måder, vi ikke engang selv kan.

Jesus viser os, at Gud er optaget af os, ja, føler med os, når vi rammes af modgang, af smerte og ondskab. Jesus viser os, at den Gud, som har al magt, ikke er en fjern og ligeglad Gud, men en Gud, som græder med os, og også ønsker at forandre vores liv.

Den anden grund til, at Jesus venter med at komme til efter Lazarus er død, er, at han vil vise, at han er opstandelsen og livet. At han har magten over døden. At han er den eneste, som kan kalde døde ud af graven. Den eneste som kan kalde livet frem i et dødt legeme. De store kræfter, som virkede i skabelsen og skabte den verden, vi kender, de virker nu i Jesus, og de er stærkere end døden.

Derfor kan Jesus sige: ”Jeg er opstandelsen og livet; den, der tror på mig, skal leve, om han end dør. Og enhver, som lever og tror på mig, skal aldrig i evighed dø. Tror du det?” Det spørger han Martha, som lige har mistet sin bror. Det spørger han os, som er samlet her i Vinderslev. Tror vi, at han er opstandelsen og livet? Tror vi, at Guds stærke kræfter var og er i Jesus Kristus?

Den største og stærkeste magt i universet er ikke en, som vi ikke kan sætte et ansigt på. Vi behøver ikke kalde det skæbnen, eller noget ”mere mellem himmel og jord”. Eller en eller anden slags gud med lille g. Nej, i Jesus Kristus får den stærke Gud et menneskeligt ansigt. Vi ser, hvad Guds store og stærke kræfter bruges til. De bruges i kampen mod døden. De bruges i kampen for sandheden og kærligheden mod det onde og løgnen. De bruges til at vise os, hvor meget Gud elsker os.

Guds stærke kræfter virker også i dåben, hvor et lille barn bliver Guds. Gud gør det lille barn til sit, knytter det stærkt til sig. Barnet døbes til den treenige Gud. Det får Gud til far, Kristus som bror og Helligånden, Guds ånd, som gave. Nu er det lille barn knyttet til den stærkeste magt i universet, til Gud. Derfor behøver *det* ikke frygte. Derfor behøver *vi* ikke frygte for, hvad der sker med vores børn. Gud bærer dem. De er i Guds hænder.

Det bliver med garanti ikke et liv uden modgang. Det bliver ikke et liv uden sorg eller gråd. For græsplænerne visner, og det er ikke altid alt græs, der bliver grønt igen. Storme og uvejr rammer os

og hærger. Der er stærke kræfter i verden, som ikke vil det gode. Som ikke vil Gud. Ja, nogle gange erfarer vi måske endda, at vi ikke selv vil Gud, eller selv vil det gode.

Måske føler vi endda, at vi er i en grav, ligesom Lazarus var det. I mørke. Fanget i vores optagethed af os selv. Fanget i skyld, som vi ikke kan ryste af os. Fanget i skam over at vi ikke lever op til andres krav. Fanget i sorg over, at vores livs høst ikke blev det, vi havde forestillet os, da vi var unge.

Der er stadig en, som kan kalde os ud af mørket. Der er stadig en, som har al magt i verden. I Jesus Kristus ser vi, at Guds kræfter er til for at kalde os ud af mørket. Lazarus, kom herud! Peter, kom herud! Birgit, kom herud! Ronnie, kom herud! Jesus kalder os alle ud af det mørke, vi er i. Viser os, at selvom vores livs græsplæner ikke blev så grønne som vores naboers, så er der stadig håb. Håb om glæde og fællesskab med andre mennesker. Håb om, at Gud stadig er den stærke, selvom vi mister flere og flere kræfter. Håb om, at Gud kender os, selvom vi ikke altid kender os selv mere.

Og til sidst, når vi kender Kristus, og han kender os, så kalder han os også ud af vores død, ud af vores virkelige gravs mørke. Så stærke var Guds opstandelseskrafter, at de kunne opvække Lazarus midlertidigt fra de døde. Det var en forsmag på, at Jesus senere skulle opstå fra de døde. Ikke bare en genoplivning, men en opstandelse til et helt nyt liv. Både Lazarus' genoplivning og Jesu opstandelse peger fremad mod det, som Guds kræfter længes allermost efter, nemlig engang at vække os fra de døde. Det evige liv, som blev grundlagt i dåben, kan række helt ind efter døden, hvis vi holder os til den stærkeste magt i universet. Hvis vi håber på ham, som er stærkere end storme, stærkere end de største militærmagter og stærkere end den modstand og mørke, som kan bo i os.

Så er der håb på de mørke dage.

Så er der håb på de tunge dage.

Det er derfor vi holder gudstjeneste. For at takke for alt det, som Guds stærke kræfter lader gro frem på vores marker. For at takke for alt det, som Gud gjorde i Kristus. For at takke for det, som Gud har gjort i dåben og for det, som han stadig ønsker at gøre i vores liv. Og allervigtigst, vi samles til

gudstjeneste for at takke for, at vi har håb om at opstå til evigt liv, til evig fest hos Gud sammen med Kristus, Lazarus og alle dem, som har sat deres håb til den stærke Gud.